

27è. COMUNICAT. QUANTS INDEPENDENTISMES HI HA, AVUI?

Si ens hem de guiar per les declaracions publicades en els mitjans de comunicació, d'ençà el 2017, sembla que les diferents branques de l'independentisme estiguin capficades en distingir-se en funció del camí que proposen, unes o altres, per arribar a l'objectiu d'instaurar un Estat propi. O no és aplicable la màxima que "tots els camins porten a Roma" o aviat les diferents branques acabaran qüestionant si surten del mateix tronc, si formen part del mateix arbre.

Per aquest camí, aviat sorgirà la branca dels "nosaltres sols", que es reivindicarà com la més genuïna, la branca autèntica, l'única que ens pot portar a l'objectiu desitjat. Potser no cal repetir la història del "Nosaltres sols" del segle passat, organització nascuda el 1931 per separar-se del corrent majoritari encapçalat per Francesc Macià, per acabar-hi confluint més de deu anys després, però amb les forces molt disminuïdes, uns i altres, i amb un objectiu molt diferent: acabar lluitant contra el feixisme.

Encara som a temps de rectificar. I els números ens hi haurien d'ajudar. De moment almenys, totes les branques estan d'acord en que només podrem instaurar la República Catalana per vies democràtiques. Després de més de deu anys seguits de victòries independentistes a les eleccions catalanes i de la resposta de l'Estat espanyol a les reivindicacions d'aquesta majoria democràtica, hauríem d'haver après unes quantes coses bàsiques, com ara:

1. La majoria necessària per a formar govern només s'ha aconseguit amb la suma de les diferents formacions independentistes que han obtingut representació parlamentària.
2. Aquesta majoria s'ha mostrat més o menys estable en el seu conjunt, però hi ha hagut transvasament de vots entre les tres formacions, però sense que es pugui albirar la possibilitat que alguna d'elles es converteixi en hegemònica, almenys a curt o mitjà termini.
3. La possibilitat de celebrar un referèndum d'autodeterminació acordat amb l'Estat espanyol és pràcticament nul·la i l'única via democràtica possible per decidir sobre la independència és convertir unes eleccions en plebiscitàries.
4. Perquè unes eleccions tinguin el caràcter plebiscitari i el seu resultat sigui llegit de forma inequívoca com de suport a la instauració de la República catalana, la millor via és que només hi hagi una candidatura que ho defensi, amb un programa breu i clar i que aquesta candidatura obtingui la majoria absoluta de vots i escons.

És per això que el projecte de Full de ruta que s'ha de debatre en la fase final de la 2a Conferència Nacional per l'Estat propi (1/07/23 a 11/09/23) i d'aprovar en l'Assemblea de cloenda (30/10/23), està estructurat en fronts i projectes que tenen com a objectiu "generar les condicions necessàries" per entrar en la fase de desenllaç del conflicte, que passa per celebrar aquestes eleccions plebiscitàries i guanyar-les de forma incontestable, i a continuació instaurar la República catalana en territori propi. I aquí començarà el veritable embat amb l'Estat espanyol que serà definitiu si ens preparem per assegurar que el país funcioni normalment sota el govern provisional de la nova República. La feina a fer és molta i el temps escàs si volem que les eleccions plebiscitàries siguin les properes eleccions autonòmiques.

24 d'Abril de 2023